

[Ebba Strange]

fra dem, fordi vi er uenige med de udtalelser, de kommer med.

Så vil jeg sige én ting til, netop når det drejer sig om embedsmænd i den charge, altså helt oppe i toppen, nemlig at de bør vide – og jeg tror egentlig også, de ved det – hvad det er, de gør, når de udtaler sig. De ved, at der lyttes med større interesse i udlandet til deres udtalelser, end når folk med en lavere charge udtaler sig – der lægges større vægt på det – og derfor har de en ganske særlig forpligtelse, ikke til at holde mund, men til at vide, hvad det er, de gør, når de udtaler sig, og stå til ansvar for det. Det er vores indstilling til de mennesker, der sidder højt i systemet.

Så vil jeg slutte med at sige, at jeg i virkeligheden interesserer mig personlig mange, mange gange mere for alle de mennesker, der sidder længere nede i hierarkiet, og som trykkes nedad og går rundt og bliver bange og angst for at udtale sig, fordi de risikerer de repressalier, som vi ved bliver anvendt, hvis folk længere nede i systemet ytrer sig.

Arne Melchior (CD):

Hr. Bernhard Baunsgaard diventerede tinget med et citat af professor, dr. jur. Poul Andersen. Det var noget om, hvordan befolkningen ville opfatte en person, der sagde noget i den ene og den anden situation: som en modig mand eller som en underdanig mand. Det var sikkert vedkommende og interessant, men den omstændighed, at det var en juridisk professor, der udtalte sig dér, har ikke noget med sagen at gøre. Disse udtalelser var almenmenneskelige og kan ikke tillægges nogen juridisk vægt. Det blev ligesom ført i marken, at det var dog denne mand, der havde sagt det for længe siden. Jeg mener imidlertid, at den omstændighed, at han var juridisk professor, ikke gør ham til ekspert med hensyn til, hvordan folk vil opfatte det ene eller det andet. Dette finder jeg anledning til at sige, ikke mindst på grundlag af hr. Bernhard Baunsgaards bemærkninger til CD.

Vort system her i landet bygger nu engang på, at f. eks. ministeren, den øverste chef, tager ansvaret for, hvad hans embedsmænd gør, og viser loyalitet over for sine embedsmænd. Ergo må det også gå den modsatte vej, ellers bryder dette system, som jeg ikke

tror hr. Bernhard Baunsgaard vil give afkald på, totalt sammen. Selvfølgelig skal enhver i dette land have lov til at sige, hvad enhver vil, men så må enhver også tage konsekvenserne af det, man har sagt. Jeg finder ikke, at offentligt ansattes forhold adskiller sig fra privat ansatte personer. Der er direkte sammenlignelighed med den loyalitetsgrad, man har over for sit job og sine foresatte.

Derfor synes jeg slet ikke, at det hele er spor svært, og derfor kan jeg ligesom mit partis ordfører give tilslutning til både det, den nuværende finansminister sagde i dag, og det, den tidligere finansminister sagde for et års tid siden, og som for øvrigt også lå i fru Agneté Laustsens ord i dag om, at det ikke vil gavne noget som helst at lave mere båse, mere firkantede regler om et område, der er så mangfoldigt, og hvor det er så svært at forudse de mange situationer, mennesker kan komme i.

Loven skal være rummelig, og den er brugbar, som den er i øjeblikket, og vi kan ikke lave den på en sådan måde, at den ikke alligevel vil give anledning til diskussion hver eneste gang. Vi vil selvfølgelig også alvorligt under udvalgsarbejdet lytte til, hvad der fremkommer – det siger sig selv – og vi underkender ikke emnets betydning og alvor; derfor var der slet ikke grund til for hr. Bernhard Baunsgaard at tale så hånligt om mit parti ved denne lejlighed.

Wilhelm (VS):

Jeg tror, det er rigtigt, som hr. Arne Melchior siger, at den bedste garanti imod repressalier over for offentligt ansatte, der ytrer sig kritisk eller med en anden opfattelse end deres chefer, er den offentlige opinion og pressen, ikke juridiske regler. Men alligevel kan vi da godt forsøge, om der kan skabes en noget sikrere retstilstand på dette område, og det er jo ikke tilfældigt, at problemet er dukket op i de seneste år, for det er i de seneste år, vi har set de første alvorlige overgreb, sådan at det begynder at ligne en bølge; det er selvfølgelig derfor, disse ting er kommet i søgelyset.

Til det bud, som de radikale har givet på en ændring af retstilstanden, vil jeg sige, at jeg synes, det kan bruges som anledning til, at vi kommer til at arbejde med det, inklusive Bent Christensens redegørelse. Men jeg